

William Heinesen: De fortabte spillemænd

FØRSTE SATS, hvori spillemændene og deres familie og vennekreds præsenteres

I Om vindharpebyggeren Kornelius og hans sønner

Langt ude i det kviksølvlysende verdenshav ligger et ensomt lille blyfarvet land. Det lillebitte klippeland forholder sig til det store hav omtrent som et sandskorn til gulvet i en balsal. Men set under forstørrelsesglas er dette sandskorn alligevel en hel verden med bjerge og dale, sunde og fjorde og huse med smaa mennesker. Ja, et sted ligger der endda en hel lille gammel by med brygger og pakhuse, gader og stræder og stejle gyder, haver og torve og kirkegaarde. Der er ogsaa en gammel højtliggende kirke, fra hvis taarn der er udsigt over byens tage og videre ud over det almægtige hav.

Oppe i dette taarn sad der en blæsende eftermiddag for mange aar siden en mand og tre drenge og lyttede til de lunefuldt skiftende toner fra en vindharpe. Det var klokkeren Kornelius Isaksen og hans tre sønner, Moritz, Sirius og Lille-Kornelius, og vindharpen, de lyttede til, var den første i den anselige række, der udgik fra klokkerens haand, for denne ejendommelige mand udviklede sig efterhaanden til en vindharpebygger i virkelig sjældnen stil. En overgang hang der saaledes ikke mindre end sytten vindharper i taarnet, og det kan nok være, de frembragte en koncert, der gik gennem marv og ben.

Men vi vender tilbage til den dag, da den magiske musik fra en vindharpe for første gang naaede de tre drenges øren og vakte en underlig glubende længsel i deres unge sjæle. De havde hidtil ikke hørt anden musik end den, der udgik fra det gamle astmatiske orgel, som organist Lamm sad og kludrede med om søndagen.

Far, hvem er det, der spiller paa vindharpen? spurgte Lille-Kornelius, som dengang var seks aar gammel.

Det er naturligvis vinden, svarede den ældste broder.

Nej, det er *keruberne*, er det ikke, far? spurgte Sirius, idet han med vildt opspærrede øjne søgte faderens blik.

Klokkeren nikkede adspredt bejaende, og de tre drenges lytten blev endnu mere aandeløs og hengiven. De sad og stirrede gennem glamhullerne ud i det vindige rum, hvor store skyer færdedes ensomt og med agtpaagivende miner, som lyttede ogsaa de til den fjerne musik. De tre brødre glemte aldrig siden den forunderlige eftermiddag, og Sirius har som voksen forevigtet den i sit digt »Keruber drog forbi«.

Som allerede nævnt tog klokkerens vindharpebyggeri senere overhaand. Kornelius Isaksen var i det hele taget en umaadeholden mand, han laa altid under for en eller anden raptus og satte sig ofte uløselige opgaver. Og naar de mislykkedes for ham, tog han sig det meget nær, henfaldt til melankoli og slog sig herunder ikke sjældent paa flasken.

Ikke desto mindre var han sine sønner en god og betænksom fader. Saaledes var det paa hans foranledning, at deres musikalske anlæg kom under Kaspar Bomans omhyggelige røgt og pleje.

Kornelius blev tidligt enkemand og selv opnaaede han kun at blive fireogtrediva aar gammel. De tre sønner blev derfor tidligt overladt til sig selv og maatte klare sig som bedst. Men vindharpebyggerens urolige aand levede videre i deres sjæle og gav sig blandt andet udslag i en umaadeholden kærlighed til musikken.